

Н. П. Боренько-Баштова, Ю. О. Мисак

Лукавецький Мирон Ярославович

ЛУКАВЕЦЬКИЙ Мирон Ярославович (20. 05. 1938, м. Коломия, нині Івано-Франківська обл. – 21. 02. 2012, Львів) – режисер, педагог. Син [Я. Лукавецького](#). Доц. (2005). Заслужений діяч мистецтв України (2004), РФ (1978). Закін. Харків. театр. інститут (1962; викл. [Д. Власюк](#), [О. Глаголін](#), *І. Мар'яненко*, *Б. Норд*), де й працював 1961–64 асист. *О. Сердюка* (згодом інститут мистецтв); 1962–64 – реж. Харків. театру муз. комедії. Відкрито виступив проти русифікації цього театру, через що змушений був виїхати до Білорусі. 1964–69 – гол. реж. та худож. кер. Білорус. цирку (Мінськ); 1968–73 – гол. реж. Ставроп. крайового (м. П'ятигорськ), 1973–83 – Іркут., 1983–86 – Ростов. театрів муз. комедії; водночас 1984–86 – викладач Ростов. муз.-пед. інституту (усі – РФ). У Львові: 1986–99 – гол. реж., 1999–2005 – реж.-постановник Першого укр. театру для дітей та юнацтва; за сумісн. 1987–2012 – викладач кафедри опер. підготовки і актор. майстерності Муз. академії; 2004–08 – худож. кер. курсу на каф. театрознавства Університету. 1999–2012 – засн. і худож. кер. дит.-юнац. фестивалю мистецтв «Сурми звитяги». Твор. манері Л. властиве тяжіння до муз.-пластич., яскраво театр. засобів вираження. У виставах укр. класич. репертуару нац. колорит не лише посилював сприйняття літ. творів, але й розкривав їх по-новому, показував глибокі та драм. справжні нар. характери; створив низку цікавих постановок для дітей. Вистави: «Ромео, мій сусід» Р. Гаджієва (1962), «Холопка» М. Стрельникова, «Федра» Ж. Расіна (обидві – 1964), «Веселі ліхтарі» Б. Стельмаха, Д. Герасимчука (1969), «Фіалка Монмартра» І. Кальмана (1970), «Дівочий переполюх» Ю. Мілютіна, «Студент-жебрак» К. Міллекера (обидві – 1972), «Акулина» за О. Пушкіним (1974), «Летюча миша» (1980), «Циганський барон» (1994) Й. Штраусса, «Тютюновий капітан» В. Щербачова (1983), «Розмови в учительській» Р. Каца (1986), «Граф Монте-Крісто» за А. Дюма (1988), «Мина Мазайло» М. Куліша (1989), «Том

Сойєр» за М. Твеном (1990), «З коханням не жартують» П. Кальдерона (1991), «Чіполліно та його друзі» за Дж. Родарі (1996), «Тінь» Є. Шварца (1998), «Снігова королева» за Г.-К. Андерсеном (1999), «Назар Стодоля» Т. Шевченка (2000), «Швейк у Львові» Я. Мельничука (2003), «Загадки лісу» Л. Річардсона (2004), «Захар Беркут» за І. Франком (2005), «Любовний напій» Ґ. Доніцетті (2010), «Алеко» С. Рахманінова (2011).

Рекомендована література

1. Баша О. Режисер Мирон Лукавецький. Сторінки біографії // Просценіум. 2013. № 1–3(35–37).

Бібліографічний опис:

Лукавецький Мирон Ярославович / Н. П. Боренько-Баштова, Ю. О. Мисак// Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. – К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2017. – Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-59081>

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).